

A tenger ajakán

1.

*Nem láttam a tengert fél élet óta,
keserű szaga, kovaszíne már idegen,
kinccsel, kacattal teli boltja
hiába nyit ki minden reggelen.*

*A hullámokon, régen, átsütött a fény:
lebegő embertesteket és halakat
mutatott, kínált ajándékként
tündöklőn az égi kirakat.*

*Millió furcsa, átlátszó edényt
görgetett és tört széjjel a mély,
óriás üvegraktár volt az a tenger,
pohár vörösbort öntöttem belé.*

2.

*Egy gyékényen a dinnyéskofákkal,
szederfa alatt a sárga porban,
négy pópával cimboraságban,
leitatva és felkaroltan
idegenek barátja voltam.*

*Lipován, török és román:
a Duna ajakán szűkös falatok,
az áradó tenger bolondja mind,
akit a Delta sara fog.
Aki lehetek: köztük az vagyok.*

*Csaló hajósok, orvhalászok,
rendőrverő kolbászárusok,
nádvágók és hóhányók között
a tenger szele dagálykor átzuhog.
Én idegen szavakat árulok.*

*De miféle szél fúj és sodor,
hogy vékonynak érzem magamat?
A sibilók itt emberebbek nálam,
a rima asszonymód ennem ad,
elalszom melle, a kis ég alatt.*

Más világba vihet át egy csempész,
könnyen kínál pénzért új partokat.
Kitölti bennem, mi hiányzik, a tenger,
és vele szökve magába fogad.
A teljesség ez. Lehet, hogy áldozat.

3.

Átjött Ioachim, a kacska halász,
hordógörgető vőfély és obsitos.
Túrta a nádat, nézte az eget, mint
falu bolondja, és azt mondta: fos.

Az isteni szart néztük hát amott az égen,
az alkony elkente, lecsurgott a nádba.
Tudta Ioachim, hogy bármit beszélhet,
az egyetlen szót már ő sem találja.

4.

Jöhet, fújhat a tengeri szél a
messzeség felől, fehérre vásva a nádat,
bújhat a lopó szélből vörösen, nád tövén,
arca kivirít, hihetetlen.
Szinte szép a rengetegben ő,
gyilkolásra kész.

De a csizmát ha megtölti a víz,
súlyos lesz a futás —
mondom a nádvágó deltai menekülőnek,
oly ostobán, mint kit a tenger sose ölelt.
Hej, a víz megokosít, ha benne elmerülsz s amikor ...
De csak azután.

5.

Micsoda ház ez! Rengő padlatával,
változó egével folyton munkára fog.
Csuda szellem jött sivitva délről,
minden kilincsré ráfagyott.

Ne érintsd meg a somfa ágát,
ne próbáld megfogni a téli fényt:
leszakad és lanyhán lóg a bőröd,
elhagyott félpár kesztyűként.

Bármirehéz érsz, kilincsként billen,
titkát tárva elfordul a nádfal,
ajtókként szétnyílnak az arcok,
szembemehetsz a gyönyörű halállal.

*Tükörképedként jön feléd a vizen,
akár egy Jézus, ámde vértelen.
Pusztá ragyogás az, semmi több,
vagy maga a tiszta, igazi félelem.*

*Ez visz át, a félelem vagy álom,
amikor testtelenné oldanak:
árnyék sincs már azon a határon,
megfoghatatlan az egyként száz alak.*

6.

*Az anyagba szorult lélek ilyen
érinthető és megfoghatatlan,
végtelen, mégsem parttalan.
Lebegtem büszkén a dús semmiben,
elvesztem benne számtalan alakban,
és kigondoltam ízenként magam.*

*De nem hittem semmit, bár igazat,
azt sem, hogy vagyok éppen.
Érezni jó volt, de tudni kín.
Levegőt kértem a víz alatt,
és nélküle magamtól felértem
a felszínig a mély habjain.*

MIRCEA DINESCU

Határozat

*Tavasszal az utcaseprők elindulnak
tömött billenőcsilléikkel
a tenger után vágyó ideges gyerekekkel
akik persze hogy szívesen mennének a csatornák kijáratához
miként a kesztyűs Milói Vénusz
hisz ez az egyetlen folyóvíz még ha
büdösen is de jobbára reggel meg este folyik
és főként főként rétre torkollik.
Am végül úgy határozunk
hogy a tenger a munkával összebalhézók találmánya
és idecövekeljük a gyerekeket*

1988